

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. V. An delegatus sententiam nulliter factam revocare possit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

§. V.

An delegatus sententiam nulliter factam
revocare possit?

2217. R. Delegatum semel in iudicando functum plene officio suo, non posse amplius mutare sententiã suam, esto deprehendat, se nulliter ac invalidè pronuntiãsse. Nam positiã semel tali functione per sententiam definitivam, expirat iurisdicctio delegati. *L. Judex posteaquam. ff. de re iudicat.* Et ideo etiam Judex delegatus, si semel iudicavit, licet nulliter, & invalidè, functus est officio suo; nec ei amplius convenit, sententiam revocare. *L. Paulus. 1. ff. de re iudicat.* Hæc tamen intellige de Iudice delegato, non Ordinario, qui iure proprio iudicat; nam delegatus agit iure alieno, & ad unum duntaxat concessio; intellige. 2. quod nihil possit ex vi iurisdictionis delegatæ. Nam si simul esset ordinarius, de valore, vel invaliditate matrimonij, nihilominus cognoscere posset; quia has causas cognoscit iure suo; sic Corradus *cit. l. 7. c. 4. n. 56.* ex Sanchez *l. 8. d. 27. n. 39.* An autem idem procedat in delegato per sacram penitentiariam pro foro tantum conscientie, dicemus infra, & quidem negativè, ut patebit.

§. VI.

An delegatus teneatur cognoscere de his,
quæ in litteris non continentur?

2218. Responsio est negativa; plus enim nec potest, nec prestare tenetur, quam ex mente mandantis contineant litteræ mandati. Unde nec vi clausulæ (*si preces veritate nitantur*) exigere aut debet, aut potest plus, quam mandatum ex mandantis mente contineat: quia tamen, ut notat de Justis *l. 1. c. 4. n. 265.* Iudices delegati, circa quadam quandoque interrogant, quæ non debent, ideo:
2219. Not. 1. olim in dispensationibus matrimonialibus cum consanguineis, vel affinis, fuisse appositam clausulam: *dummodo copula non intercesserit*: hodie tamen non dari dispensationes cum eã clausulã, ut refert Corradus in *praxi dispens. Apost. l. 8. c. 2. n. 20.* consequenter Iudices delegatos ad dispensandum cum consanguineis, vel affinis, non tantum non te-

neri, dispensandos interrogare, an inter eos habita sit copula? (nisi allegaretur ut causa motiva propter scandala inde oritura, ut dictum jam est sapius) sed male omnino facere, illos super hoc examinando; quia non spectat ad eos examinare de his, quæ non sunt in mandatis, & ideo, talem consuetudinem super hoc examinandi, multi Doctores vocant corruptellam, & contra expressam mentem Papæ; sic de Justis *cit. n. 265.*

Not. 2. an in casu, quo in mandato adderetur ea clausula (*dummodo copula non intercesserit*) Oratores tenerentur Executori fateri copulam habitam, si foret occulta? affirmativam sequi Vincentium de Justis *cit. n. 261.* & alios; quia ly *dummodo* importat conditionem, sub qua committitur iurisdictione delegato; igitur constare debet, an subsistat, an non sit probabilius esse oppositum, & Oratores interrogatos, non teneri eam fateri; cum occulta est; ita Sanchez *l. 8. hic d. 2. n. 13.* Pontius *lib. 8. eod. c. 17. §. 6. n. 37.* alij. quia hæc facultas dispensandi debet intelligi *secundum naturam dispensationis concessæ*, quæ est *pro foro externo*; adeoque ly *dummodo* non importat non intervenientiam copulæ, utriusque tanquam conditionem; sed *non interventionem copulæ notæ in foro externo*; ubi autem copula, quæ intercessit, occulta est, verificatur, non intervenisse copulam notam in foro externo; ergo, quod confirmari potest ex dictis supra de copula habita *cum spe* ex hoc ipso facilis obtinendi dispensationem.

Si quæras, quando delegatio dicatur personalis, quando realis? R. id constare ex num. 2214. ubi etiam diximus illam non expirare, licet cedat, vel removeatur ab officio; istam autem in casu, quo delegatus moritur vel decedit ab officio, transire ad successorem; quibus adde, delegationem personalem; quævis facta sit personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ, si delegatus moritur, finiri, sive res adhuc sit integra; sive non; sic Parisius de Resignat. *l. 1. c. 11. n. 17.* & alij.

